

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa [...] Bank [...] S.A.

w W.

przeciwko S.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]

z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać z oczywistego naruszenia wszystkich tych przepisów,

które wskazano również dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę, większość tych zarzutów dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów (zwłaszcza potencjalnie istotna kwestia prawidłowości doręczenia wypowiedzenia umowy), a te nie podlegają już kontroli w postępowaniu kasacyjnym *a limine*, więc tym bardziej nie mogą uzasadniać oczywistej zasadności skargi. Jedyny zatem podlegający rozpatrzeniu zarzut dotyczy oczywistej wadliwości wykładni i zastosowania art. 75c prawa bankowego co do dopuszczalności i skuteczności warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu. Trzeba zauważyć, że w orzecnictwie dopuszczono zarówno zastosowanie warunku potestatywnego w ogólności (postanowienie SN [7] z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12, OSNC 2013, nr 11, poz. 132), jak i uznano za skuteczne warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu; w wyroku SN z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15 (Mon.PrBank. 2017, nr 11, s. 58) generalnie dopuszczono warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej, zastrzegając potrzebę jego kontroli w kontekście konkretnej umowy („Przyjmowana co do zasady możliwość złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia wymaga rozważenia, czy powinna mieć zastosowanie w kontekście postanowień konkretnej umowy.”). „Nie została wyłączona dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Zaakceptowane zostało stanowisko, że warunkiem może być także spełnienie świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika (wyroki z dnia 6 września 2007 r., IV CSK 118/07, OSP 2008, nr 12, poz. 125; z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10).”. Trzeba przy tym dodać, że konstrukcja warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej wydaje się wybitnie prokonsumencka, ponieważ daje klientowi „ostatnią szansę” na zachowanie wiążącej strony umowy. W konsekwencji zajęcie przez Sąd Apelacyjny stanowiska o dopuszczalności warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej nie jest oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw